(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

గుర్నాధం కథ

27

ఇల్లు చాలా సౌకర్యంగా ఉంది. ఇదివరకే ఇక్కడ ఎవరో ఉన్నట్టున్నారు. ఏసుక్రీస్తును శిలువ వేసిన పటం, కొన్ని వార్తాపత్రికలూ చిందరవందరగా ఉన్నయి. నైట్‌వాచర్ వచ్చి ఇల్లంతా శుభ్రం చేశాడు. అతని పేరు మౌలాలి. నెల్లూరు సాయిబు. స్వచ్ఛంగా తెలుగు మాట్లాడతాడు. పెళ్ళాం పిల్లలూ లేరు. అందుకని అతనిది గొడౌన్‌లోనే ఓ మూల కాపురం. ఆవరణంతా టీ వాసన వేస్తుంటుంది. ఇంటిముందు పెద్ద బాదం చెట్టూ, రేగుచెట్టూ ఉన్నాయి. చల్లగా ప్రశాంతంగా ఉంది. కాని వర్ధనమ్మకి మాత్రం ఇది నచ్చలేదు. 'నిక్షేపంలాంటి సంసారుల కొంప వదులుకుని ఇక్కడ బజారున పడ్డాం. అక్కడ లేని సుఖం ఇక్కడేం వచ్చిందో?' అంది కూతురితో.

కాని సీతకి ఆ మాటలేం వినిపించలేదు. ఇల్లు మంచిదైనా మనస్సుకి శాంతి లేకపోయాక ఏం లాభం? ఇక్కడ రెండూ ఉన్నాయి.

ఎప్పుడైనా టీ పెట్టెల్ని తీసుకెళ్ళడానికి బళ్ళు వస్తే వస్తాయి. లేకపోతే లేదు. మిగతా సమయాల్లో అటు ఎవరూ రారు. చుట్టుపక్కలన్నీ ఆఫీసులు. సాయంకాలమయేసరికి ఆ ప్రాంతమంతా నిర్మానుష్యమవుతుంది.

"ఇది ఎవరికి అద్దెకి ఇవ్వడంలేదు. మీకు మేనేజరుగారు తెలుసు కనక ఇచ్చారు" అన్నాడు మౌలాలి.

వేణూకి మాత్రం కొత్త ఇల్లు బాగా నచ్చింది. రేగుపళ్ళు కోసుకు తింటూ ఒక రోజంతా ఆవరణని చుట్టబెట్టాడు.

కానీ చీకటి పడ్డాక ఆవరణలో వాతావరణం మారింది. గొడౌన్ ముందున్న ఖాళీస్థలంలో కుర్చీలు వేశాడు మౌలాలి. లైటు తీసుకొచ్చి పెట్టాడు. తొమ్మిది గంటలు అయేసరికి బయట బిగ్గరగా మాటలూ, నవ్వులూ వినిపిస్తే కిటికీ దగ్గరికి వచ్చి చూసింది సీత. గ్లాసుల చప్పుళ్ళూ, సీసాల తిరగమోతలూ, సోడాబుడ్లు తెరిచే శబ్దాలూ, సుఖాన్ని బూతద్దంలో చూసి ఆనందించే తాపత్రయం. క్షణంలో అర్ధమైంది సీతకి. ఎప్పుడూ నెమ్మదిగా, ప్రశాంతంగా కనిపించే గుర్నాధం కట్టలు

తెంచుకుని విజృంభించిన నదిలాగా ఉన్నాడు. ప్రతి చిన్నరాయికీ నీరు చేరినట్టు, ప్రతి చిన్న మాటకీ నవ్వుతో విరిగిపోతున్నాడు. అతన్ని చూసి నిర్ఘాంతపోయింది. వాళ్ళ పక్కన విశ్వాస పాత్రమైన కుక్కలాగ చేతులు కట్టుకుని మౌలాలి నిలబడీ సేవలు చేస్తున్నాడు.

"సోడా" అని ఎవరో అరిచారు.

మౌలాలి పరాకుగా ఉన్నాడు – అంతే.

గ్లాసు అతని కాలిమీద విరిగింది. బాధతో మూలిగాడు మౌలాలి.

"ఏమైందిరా?" అన్నాడు గుర్నాధం.

కళ్ళ నీళ్ళని చీకటీవేపు తిరిగి తుడుచుకుని నవ్వాడు. "ఏం లేదు సాబ్, ఐస్ కావాలా?"

దిమ్మెరపోయి చూస్తోంది సీత. కొంతసేపటికి యెవరో తలుపు తట్టినట్టయితే తుళ్ళిపడింది. మౌలాలి పిలిచాడు.

"కాలు తెగింది. మందేమైనా ఉందా అమ్మా?"

తెచ్చింది సీత. "కొట్టారా నిన్ను?"

"ఆ మత్తులో వాళ్ళకేం అర్ధంకాదు. కాని పాపం, అంతా మంచివాళ్ళే"

"రోజూ మేనేజరుగారు త్రాగుతారా?"

నవ్వాడు. "ఇది మామూలేనమ్మా."

"ఎప్పట్నుంచి?"

"భార్య పోయినప్పటినుంచీ, అలవాటయిపోయింది."

కిటికీలోంచి బిగ్గరగా నవ్వుతూ, కబుర్లు చెబుతున్న గుర్నాధం కనిపిస్తున్నాడు. దుఃఖాన్ని తొక్కిపెట్టి, క్షణకాలమైనా బుద్దిని మరిపించే మందు ఇంతకంటె మరొకటి లేదనుకున్నాడు. కొందరు కష్టాల్ని మరిచి బ్రతకడం నేర్చుకుంటారు. కొందరు కష్టాలనుంచి పారిపోతారు.

ఈ విషయం వర్దనమ్మకి తెలియడానికి చాలాసేపు పట్టింది. కాని తెలిశాక రాగాలు మొదలుపెట్టింది. "నేను చెప్తున్నా వినకుండా ఆఖరికి ఈ త్రాగుబోతు కొంపలో పారేశావే. వాళ్ళు త్రాగి మన పీకలు కోసినా మాట్లాడే నాధుడు లేడు" అని మొత్తుకుంది.

నవ్వొచ్చింది సీతకి. వాళ్ళని చూస్తే ఆమెకి భయం కలగడంలేదు. జాలి కలిగింది. "ఇంకొకరికి కీడు చెయ్యలేక వాళ్ళకి వాళ్ళే కీడు చేసుకుంటున్నారమ్మా. వాళ్ళు మనల్ని నాశనం చెయ్యలేరు. వాళ్ళే నాశనమయారు కనక" అంది.

ఇది సీత వేదాంతంలో ఒక భాగంగా కనిపించింది వర్దనమ్మకి. ఒకప్పుడు గౌరవంగా బ్రతికిన కుటుంబం. ఆఖరికి ఇలాంటివాళ్ళ మధ్యకి రావలసి వచ్చినందుకు ఆమె గుండె పగిలింది.

"ఏడవకమ్మా. వాళ్ళ కష్టాలనుంచి విముక్తికి తంటాలు పడుతున్నారు. మనల్నేమీ చెయ్యలేరు" అంది.

ఆ స్థలానికి రావడం విచిత్రంగా, ఇదీ ఒక విధంగా దైవికంగా కనిపిచింది సీతకి. "బాగుంది. నాలాగే బ్రతుకులో వీగిపోయిన వాళ్ళ మధ్యకే వచ్చాను. నాకిప్పుడింకేం భయం? అయినా ఎందుకు భయం? నాశనం కావడమంటే ఇంతకంటే వేరే ఏముంది?" మంచం మీద ఆలోచిస్తూ పడుకుంటే నిద్రపట్టేసింది.

ఒక రాత్రికి తెలివొచ్చేసరికి వాచీ చూసింది. అప్పటికి మూడుగంటలయింది. కిటికీలోంచి బయటికి చూసింది. వాళ్ళంతా వెళ్ళిపోయారు. మౌలాలి రెండు కుర్చీల మీద పడుకుని, వాళ్ళు వదిలిపోయిన విస్కీ త్రాగి ఏవో పిచ్చి పాటలు పాడుతున్నాడు. మధ్య మధ్య మగతగా నిద్రపోతున్నాడు. మళ్ళీ నిద్రపట్టేసింది సీతకి.

మర్నాడు "ఇల్లు ఎలా ఉంది?" అని గుర్నాధం పలకరిస్తే సూటిగా అతన్ని చూసింది. తనకింకా రాత్రి విషయం తెలియదనే అతననుకుంటున్నాడని గ్రహించింది.

"ఇల్లు బాగుంది. కాని అమ్మ రాత్రి భయపడింది. మీరంత గట్టిగా నవ్వగలరని తెలీదు నాకు. నాకు మాత్రం భయం వెయ్యలేదు. ఆశ్చర్యపోయాను."

సిగ్గుపడ్డట్టు కనిపించాడు. ఏదో మాట మార్చాడు.

లేచి వచ్చేముందు "ఒక్క మాట చెప్పేదా?" అంది సీత.

ఏమిటి?"

"రాధగారు నాకిచ్చిన చనువుని ఇలా వినియోగించుకుంటున్నాననుకోకండి. నాకు చాలా కష్టాలొచ్చాయి. మీకొచ్చిన కష్టాలకి నాలుగింతలు వచ్చాయి. కాని నేను వాటినింకా ఎదుర్కొంటూనే ఉన్నాను. మీరు పారిపోతున్నారు. మీకు నేను చెప్పవలసిన దాన్నికాదు. కాని బాధ తీరడానికి మరేదైనా మర్గముంటుందేమో ఆలోచించండి" అనేసి వెళ్ళిపోయింది.

ఆ రాత్రి మరీ తప్పతాగి అర్ధరాత్రి గుమ్మం దగ్గర, అరుగు మీద కూర్చున్నాడు గుర్నాధం. అతని పిలుపు విని భయకంపితురాలయింది సీత. కాని కూర్చున్న చోటునుంచి కదలలేదు గుర్నాధం.

"నువ్వు చెప్పిన దాన్ని మళ్ళీ ఆలోచించాను సిస్టర్. ఒక్కటే మార్గం కనిపించింది చావు. విషాన్ని ఒక్కసారే మ్రింగడానికి భయమేసి ఇలా చిన్న చిన్న మోతాదుల్లో పుచ్చుకుంటున్నాను" అని పకాలున నవ్వాడు. ఒక్క క్షణం ఆగి "నీ కథంతా మాధవరావు చెప్పాడు సీతా. అంతా విన్నాను" అన్నాడు.

"ఏమిటి విన్నారు?" అంది తెల్లబోతూ.

నవ్వాడు దయగా. "నేను ప్రేమించిన వ్యక్తిని నష్టపోయాను. నువ్వు ప్రేమనేనష్టపోయావు. నేను భార్యని పోగొట్టుకున్నాను. నువ్వు భర్తను సంపాదించుకునే అవకాశాన్నే పోగొట్టుకున్నావు. నేను కష్టాల్నుంచి పారిపోతున్నాను.

నువ్వు ఎదిరించి నిలబడుతున్నావు. నాకంటే నువ్వే గొప్ప" మత్తు ఎక్కువైనట్టుంది. ఒక్క ఉదుటున లేచి సరాసరి ఆమెకు నమస్కారం చేశాడు. చేతిలో గ్లాసు ఒక్కగుక్కలో ముగించాడు. మౌలాలి పక్కనే ఉన్నాడు. మాటలంటుంటే గుర్నాథం కంఠం వణికింది. అతని అలవాట్లు తెలిసిన మౌలాలి ఆ స్థితికి భయపడలేదు కాని, ఆ పరిస్థితిలో ఆడవాళ్ళ ముందుండడం మంచిది కాదని భయపడ్డాడు.

"రండి బాబూ – ఇక పోదాం" అని భుజం పట్టుకున్నాడు. అంత మైకంలోనూ మచ్చిక చేసిన జంతువులాగా మౌలాలి వెనుక నడిచాడు గుర్నాథం.

అంతలో ఆగి "నన్ను చూస్తే భయమేస్తోందా సిస్టర్" అని హఠాత్తుగా అడిగాడు.

"లేదు – జాలేస్తోంది."

నవ్వాడు. "వెరీ గుడ్. ఒక్కమాట విను. నా వల్ల నీకేం ప్రమాదం లేదు సిస్టర్. అమ్మగారికి కూడా చెప్పు. నన్ను చూసి ఎవరూ భయపడనక్కరలేదు."

మౌలాలి భుజం మీద ఈడిగిల పడుతూ వెళ్ళాడు గుర్నాథం.

"ఏం బ్రదర్ పండా, కాయా?" అని ఏదో బండగొంతు నవ్వుతూ పలకరించిన ప్రశ్న వినిపించింది. అంతే, మరుక్షణంలో సీసా పగిలింది. గుర్నాథం అతని చొక్కా చింపాడు. పట్టుకుని కొట్టబోతే మధ్య మరిద్దరు పడ్డారు. వాళ్ళలో ఎవరికీ ఉద్రేకాలకి ఉన్న బలం శరీరాలకి లేదు. మౌలాలి అందర్నీ విడదీశాడు.

"సీత నా సిస్టర్‌రా. మళ్ళీ నోరెత్తితే చంపేస్తాను" అని అరుస్తున్నాడు గుర్నాథం.

తన గురించి పోరాడే వ్యక్తిని చూడడం కొత్త సీతకి.

గదిలో వొణుకుతూ కూర్చుంది సీత. రేగిన పాత గాయం స్రవించినట్టు కళ్ళు ధారాపాతంగా నీటిని కారుస్తున్నాయి.

వర్ధనమ్మ మొదట అనుకున్నంత భయంకరంగా గాని, బాధాకరంగా గాని అనిపించలేదు కొత్త ఇంట్లో జీవితం. రాత్రివేళల్లో భాగోతం క్రమంగా వాళ్ళకీ అలవాటైపోయింది. ఎప్పుడో ఒకప్పుడు వచ్చి ఎంతో కొంత రాత్రి వరకూ కూర్చుని వెళ్ళేవారు వాళ్ళంతా. సీత కనిపిస్తే ఆ మత్తులోనే 'సిస్టర్ ' అని పలకరించి వెళ్ళేవాడు. లేకపోతే అటువేపే వచ్చేవాడు కాదు. అక్కడ జీవితం మీద క్రమంగా నమ్మకం కుదిరింది వర్ధనమ్మకి.

ఒకసారి తనిఖీకి పై ఆఫీసరు వచ్చాడు. పేరు అహోబిలరావు. సన్నగా, ఛామన ఛాయగా ఉంటాడు. నున్నగా గుండు చేసినట్టు బట్టతల, గోల్డ్‌ఫ్రేమ్ కళ్ళద్దాలు. నవ్వితే ఇరవైఏళ్ళ కుర్రాడికి సరిపోయే కట్టుడు పళ్ళు, కళ్ళకి సుర్మా, వయస్సుతో రాజీపడక ఎదిరిస్తున్నట్టు కనిపించాడు. తలమీద జుత్తులేదు. కాని ఉంటే రంగువేసేవాడే. నవ్వుతున్నా కోప్పడుతున్నట్టుంటుంది చూపు. కసిరినట్టుంటుంది మాట. కొట్టినట్టుంటుంది చేతుల కదలిక. కాని జీవితం మీద చాలా

విచిత్రమైన దృక్పథం కలవాడు. వచ్చినరోజు ఆఫీసంతా స్థూలంగా తనిఖీ చేసి 'ఈ ఆఫీసులో ఒక్క పొరపాటైనా జరుగుతున్నట్టు లేదే" అన్నాడు. అందుకు చాలా ఆశాభంగం చెందుతున్నట్టు "ఇలా అయితే ఇనస్పెక్టర్స్ బ్రతకడం ఎలా?" అన్నాడు గుర్నాధంతో.

గుర్నాధం నవ్వాడు.

"మీరు చాలా మంచివారులాగా ఉన్నారు. ఎనిమిది వందలతో ఎలా బ్రతుకుతున్నారు?" అని ప్రశ్నించాడు. ఇంకా డబ్బు సంపాదించే మార్గం లేకపోలేదని సూచిస్తూ.

ఆఫీసరు పట్ల మొదట ఉన్న భయం క్రమంగా జారిపోయింది అందరికీ. సీతని చూసి ఆమె ఉద్యోగం కనుక్కొని వెయ్యి ప్రశ్నలు వేశాడు. "ఇంతకంటే మంచి అర్హతలుండగా ఆమెకెందుకిచ్చారు? ఇంత తక్కువ బాధ్యతలు ఎందుకు అప్పచెప్పారు?" కాని ఇంత అందమైన అమ్మాయికి ఉద్యోగం ఇవ్వడానికి తను ఊహించిన కారణం ఒక్కటీ రాకపోయేసరికి నిరాశ చెందాడు అహోబలరావు.

తనిఖీ పూర్తయిన సాయంకాలం అసలైన విషయం తెలిసింది అహోబలరావుకి. వెంటనే కబురుచేసి గుర్నాధాన్ని పిలిపించాడు. అతను రాగానే సీరియస్‌గా మొహం పెట్టి.

"ఆఫీసు ఆవరణని ఈవిధంగా దుర్వినియోగం చేస్తున్నావన్నమాట" అన్నాడు.

నిర్ఘాంతపోయాడు గుర్నాధం.

"ఏం చేశానంటారు?"

నాకంతా అర్ధమైందిలే."

"ఏమిటి అర్ధమైంది?"

"గొడౌన్‌లో మీరు రాత్రిళ్ళు చేసే పని."

కాళ్ళల్లో వణుకు ప్రారంభమైంది గుర్నాధానికి. "అదా? అది.."

"అది సరే, అధికారి అతిధికి మర్యాదలు చేసే బాధ్యత లేదా ఏమిటి?"

తెల్లబోయాడు గుర్నాధం.

"అలా తెల్లబోతావేమయ్యా. రాత్రికి వాట్‌సిక్స్టీ నైన్ తెప్పించు. పద, నేనూ మరో గంటలో వస్తాను" అన్నాడు.

అంత భయమూ ఒక్కసారి జారిపోయింది. గాలిలో తేలిపోతున్నట్టనిపించింది గుర్నాధానికి. "అదా! అలాగే రండి. తప్పకుండా ఏర్పాటు చేస్తాను" అన్నాడు.

ఆవరణలో ప్రవేశించగానే తమ వాటా అరుగుమీద కూర్చున్న సీతని చూసి ఆశ్చర్యపడ్డాడు అహోబలరావు. సీత కూడా విస్మితురాలై లేచి నమస్కారం చేసింది.

"ఈవిడ మన ఆఫీసులోనే పనిచేస్తుంది కదూ?" అన్నాడు ఏమీ ఎరగనట్టు.

"అవునండి. ఆఫీసులో చూశారు మీరు."

"ఇక్కడ ఉంటోందేం?"

"ఇల్లు దొరక్కపోతే ఇది ఖాళీగా ఉందికదా అని ఉండమన్నాను."

నవ్వి, ఏదో అర్థమైనట్టు వేలుతో గుర్నాథం కడుపులో పొడిచాడు. "చెప్పవే?" అంటూ.

"పొద్దుట్నుంచీ మిగతావాళ్ళని విస్మరించి ఈవిడకి ఉద్యోగం ఇచ్చావేమయ్యా అంటే వందసాకులు చెప్తావేం మరి. అసలయింది వదిలేసి?" అన్నాడు కళ్ళకొసల నుంచి నవ్వు కురిపిస్తూ.

గుర్నాథానికి వొళ్ళు మండింది. అయినా కోపాన్ని దాచుకుంటూ "ఆమె నాకు సిస్టర్" అన్నాడు.

తడబడ్డాడు అహోబలరావు. "బంధువా?"

"కాదు."

మళ్ళీ తృప్తిగా నవ్వాడు. "అంతేనా, మాడర్న్ భాషలో సిస్టర్‌లకీ, బ్రదర్‌లకీ అర్థం లేదోయ్. ఏదో పేరు పెట్టి పిలవాలి కనక అలా పిలుస్తాం. త్వరగా బాటిల్ ఓపెన్ చేయించు."

మెల్లగా ఒకరిద్దరు మిత్రులు కలిశారు. మాట్లాడడానికి భోళాగా ఉన్నాడు కాని, శరీరం పెద్దది కావడం వల్ల రెండు గ్లాసులకే ఊగిపోవడం ప్రారంభించాడు అహోబలరావు. మనిషిలో నవ్వూ, హాస్యం మాయమై క్రమంగా నిశ్శబ్దం కావడం ప్రారంభించాడు.

ఉన్నట్టుండి గుర్నాథాన్ని పొగడడం ప్రారంభించాడు.

"ఏమిటో అనుకున్నాను. నువ్వు చాలా ష్రూడ్ ఆఫీసరవోయ్. నెమ్మదిగానే ఉంటూ పనులు జరిపేసుకుంటున్నావు. ఐ ఎప్రిషియేట్ యూ" అన్నాడు.

"ఇక్కడే ఇల్లు ఇచ్చావ్. వాళ్ళని మరి ఈ పార్టీలు డిస్టర్బ్ చేయవా?"

"మరేం పరవాలేదండి. మేం నెమ్మదిగా వచ్చిపోతాం. వాళ్ళు భయపడరు."

అర్థమైనట్టు నవ్వాడు. "అవునులే, ఈ మాత్రానికే భయపడితే ఎలా?"

ప్రతీమాటలోనూ అర్థం వెదుకుతుండడం చికాకనిపించింది గుర్నాథానికి. ఎంత త్వరగా ఈ పార్టీ ముగించివేస్తే అంత మంచిదనిపించింది.

మొదటి గ్లాసుకి పెద్దమనిషిలాగా ఉన్నవాడు, రెండోగ్లాసుకి వేదాంతిలాగ మారి, మూడో గ్లాసుకి సమకాలీన రాజకీయాలు, అంతర్జాతీయ సమస్యల మీద ఉపన్యాసం ప్రారంభించాడు అహోబలరావు. అతను అధికారి అనే జ్ఞాపకం

అందర్నీ నొక్కి పట్టి ఉంచింది. గుర్నాధాన్ని చూసి అతని మిత్రులు మాట్లాడకుండా ఊరుకున్నారు కానీ అతని వాగుడు మరీ ఎక్కువయేసరికి విసిగి మిత్రులు లేచి వెళ్ళిపోయారు.

"చూశావా, మనిషిని విసిగించాలంటే రాజకీయాలు ఎలా ఉపయోగిస్తాయో, రాజకీయ హత్యల్లో సైకాలజికల్ పాయింటే ఇది. మరో స్ట్రాంగ్ పెగ్ కలుపు" అన్నాడు.

గ్లాసు ఒక గుక్కలో తాగాడు. మనిషిలో వణుకు వచ్చింది. గ్లాసు బల్లమీద ఉంచి గుర్నాధం భుజం తట్టి 'ఇక నేను రెడీ ' అన్నాడు.

"పోదాం పదండి, మౌలాలి కారు తెమ్మను" అని లేచాడు గుర్నాధం.

"భలే జోక్ చేశావోయ్. ఇప్పుడు బంగళాకెళ్ళి ఏం చెయ్యాలి? ప్రోగ్రామ్ అంతా ఇక్కడుండగా. నాతో వేళాకోళాలాడకు. కమాన్" అన్నాడు.

గుర్నాధానికి అర్ధం కాలేదు.

"అంటే?" అన్నాడు.

"ఇల్లిచ్చి, ఉద్యోగమిచ్చి, గుమ్మంలోనే పెట్టుకుని అతిధిని ఉత్తసిసాల్తోనే పంపుతావా? పార్టీని పూర్తిగా జరిపించు. పద" అన్నాడు.

అర్ధమయిందిప్పుడు. గుర్నాధానికి తల తిరిగిపోయింది. అతనున్నాదని తను తక్కువ పుచ్చుకోవడం వల్ల, అధికారి కావడం వల్ల కాని, ఇలాంటి సందర్భంలో ఇదివరలో స్నేహితుడి తలమీద గ్లాసు పగిలింది .ఈ త్రాగుడులో కష్టాలతోపాటు మొదటిసారిగా కోపాన్ని దిగమింగాడు.

"ఆమె కష్టాల్లో చివికిపోయిన మనిషి సార్. ఒక్కసారి కూర్చుంటే కథంతా చెప్తాను"

ఈ సందర్భాన్ని ఉద్రేకంలో కంటే, అతని సానుభూతి వల్ల సాధించవలసిన అవసరం ఉందని గుర్నాధం గ్రహించాడు. ఇలాంటి సందర్భాల్లో ఓర్పు ఎంత అవసరమో అహోబలరావుకీ తెలుసు. అందుకని సీత కథంతా విన్నాడు. అంతా విని పగలబడి నవ్వాడు.

తెల్లబోయి చూశాడు గుర్నాధం.

"ఇదంతా నీకు ఆ అమ్మాయే చెప్పిందా?"

“లేదు. ఆమెకు కావలసిన వ్యక్తి ఒకరు చెప్పారు."

"పిచ్చివాడా అప్పటికయినా అర్ధం చేసుకోలేదా? ఒక అమ్మాయి గురించి మూడో వ్యక్తి చెప్పడంలో గల అంతరార్ధం తెలియకుండా ఎలా బ్రతుకుతున్నావయ్యా. అంత కష్టాల్లో ఉన్న అమ్మాయిని రక్షించమనే అతని ఉద్దేశ్యం."

బిక్క చచ్చిపోయాడు గుర్నాధం.

"నిన్ను అతను ఒప్పించలేకపోయినందుకు అతనితో దెబ్బలాట పెట్టుకుని ఉంటుంది ఆ అమ్మాయి. అతని పేరేమిటన్నావ్?"

"మాధవరావు"

నైట్‌వాచర్‌ని పిలిచాడు. "నువ్వెళ్ళి మాధవరావు ఎప్పుడైనా కనిపిస్తున్నాడా అని అమ్మగార్ని అడిగిరా" అని కబురు పంపించాడు. గుర్నాధం అతన్ని ఆపబోతే నోరు మూశాడు.

"నిజానికి మేం ఇక్కడ త్రాగడం ఆ అమ్మాయికి ఇష్టంలేదు. నా కష్టాలనుంచి విముక్తికి ఇంతకన్నా మంచిమార్గం ఏదన్నా ఉందేమో ఆలోచించుకోండి అని మరీ మరీ చెప్పింది" అన్నాడు దీనంగా.

ఈసారి మరీ బిగ్గరగా నవ్వాడు అహోబిలరావు. "అంత చెప్పినా అర్థం చేసుకోలేకపోయావంటే నువ్వు పనికిరానివాడవని అనుకుని ఉంటుందా అమ్మాయి. అంతకంటే ఎవరు మాత్రం కుండబద్దలు కొట్టినట్టు చెప్తారయ్యా. ఇప్పటికైనా మించిపోయింది లేదులే"

గుర్నాధం వాదన క్రమంగా బలహీనమైంది.అతనూ ఆలోచనలో పడ్డాడు. సీత సలహా వెనుక ఏదైనా ఉద్దేశముందా అనే ఆలోచన మొదటిసారి అతని మెదడులో కదిలింది. అతనికి తెలియకుండానే రెండు గ్లాసులు త్రాగేశాడు గుర్నాధం.

"మాధవరావుగారితో మాటల్లేవటండి. ఆరింకరారట" అంటూ వచ్చాడు మౌలాలీ.

"కోపంగా రుసరుసలాడుతూ చెప్పిందా ఈ మాటలు?"

ఎలా తెలుసా అని ఆశ్చర్యపోయాడు మౌలాలీ. "అవునండి. ఆరి పేరెత్తితేనే చాలా కోప్పడిపోయారు" అన్నాడు.

గుర్నాధానికి మతిపోయింది. అహోబలరావు వాదన మీద ఆసక్తి పెరిగింది. తల క్రమంగా దిమ్మెక్కుతోంది. రక్తం ఎప్పుడూ లేనంతగా వేడెక్కింది.

"ఇప్పుడేమంటావ్? అంటున్నాడు అహోబలరావు.

"నా ప్రాణం పోయినా ఆమెకి అన్యాయం జరగనివ్వను. ఏమైనా సరే" అని గొణిగాడు గుర్నాధం.

అహోబలరావుకి కోపం వచ్చింది. "ఉద్యోగం పోయినా సరేనా?"

తుళ్ళిపడ్డాడు గుర్నాధం.

"గొడౌన్‌లో అమాయిని పెట్టి రాత్రుళ్ళు సీసాలతో, అమ్మాయిలతో జల్సా చేస్తున్నావని పై ఆఫీసర్లకి తెలిసినా సరేనా?"

గుర్నాధం రక్తం కళ్ళల్లోకి, మెదడులోకి పాకింది.

"చావు ఒక్క క్షణంలోనే వస్తుంది బ్రదర్. ఇలాంటి అపవాదులు వస్తే బ్రతికినన్నాళ్ళూ చావాలి. నేను దుర్మార్గుణ్ణికాదు. నీకు చాతకాకపోతే కర్తవ్యం నాకు వదిలేయ్" అన్నాడు.

గుర్నాధానికి మాట పెగల్లేదు. వెంటనే మరో గ్లాసు అందించాడు అహోబలరావు. అతను తాగలేకపోయాడు. లేచి వచ్చి అతన్ని వొళ్ళో కూర్చోబెట్టుకుని కుక్కకిలాగా మెల్లగా గ్లాసంతా త్రాగించచాడు.

"ఏమంటావ్?" అని ఈసారి అహోబలరావు రెట్టిస్తే గుర్నాధం ఏడవడం ప్రారంభించాడు.

"ఆ అమ్మాయినేమీ చెయ్యకండి. మీ కాళ్ళు పట్టుకుంటాను. రేపే ఖాళీ చేయిస్తాను. నా సిస్టర్.." మాటలు తడబడి ఆలోచనలు విరిగిపోతున్నాయి.

ఇక తన కర్తవ్యాన్ని ఆలోచించే సమయం వచ్చిందని గ్రహించాడు అహోబలరావు. దూరంగా గేటు దగ్గర బీడీ కాలుస్తున్న మౌలాలీని పిలిచి, "ఆ అమ్మాయిని ఒక్కసారి అర్జంటుగా రమ్మను ఇంట్లో వాళ్ళని అనవసరంగా లేపకు. కారులో వెళ్ళి నువ్వూ, డ్రైవరూ భోజనం చేసి రండి" అని పదిరుపాయల కాగితం ఇచ్చాడు.

కళ్ళజోడు తీసి విస్కీతో ఒక్కసారి తుడిచి పెట్టుకున్నాడు జీడిపప్పు పలుకుల్ని గాలిలో ఎగరేసి బంతిని కొట్టినట్టు చేత్తో కొట్టాడు. మొద్దు నాలిక తిరిగిన మేరకు పదాలు గుణిగాడు. రెండుసార్లు 'రమ్మన్నారట' అని సీత అనేవరకూ అని సీత అనేవరకూ అతనికి స్పృహలేదు.

భయం, సంకోచం లేకుండా నిర్మలంగా ఉన్న సీత ముఖం చూసి క్షణకాలం నిర్ఘాంతపోయాడు అహోబలరావు. అప్పుడే నిద్రపట్టినట్టుంది. కళ్ళు సగం నూసుకుపోయి మత్తుగా కనిపించాయి. తెల్లటిచీర భుజం చుట్టూ కప్పుకుంది. మనస్సులోని విసుగుని మాటలో కనబరచకుండా అడిగింది. 'రమ్మన్నారట!'

గుర్నాధం ఎప్పుడూ అలా పిలవడని తెలుసు. ఒకవేళ పిలిచినా తను వెళ్ళవలసిన అవసరంలేదని తెలుసు. కాని అధికారి పిలిచినప్పుడు రాలేదని గుర్నాధానికి మాట వస్తుందేమోనని భయపడింది. అయినా పిలిచినప్పుడు పలికితే తప్పేం? అప్పట్లో అంతకన్నా ఆలోచించే స్వాస్థ్యం, వ్యవధిలేదు. ఆమెను చూడగానే అహోబిలరావు ముణుకుతో పొడిచాడు గుర్నాధాన్ని. అతను కళ్ళువిప్పి తెల్లచీరని చూసి 'రాధా' అన్నాడు మత్తులో క్షణంలో బుద్ధి పరిసరాల్ని గుర్తుచేసింది.

"నువ్వా సీతా ఎందుకొచ్చావ్? వెళ్ళు, వెళ్ళు" అన్నాడు తొందరగా. అతని కళ్ళనీళ్ళు చూసి ఆశ్చర్యపోయింది సీత.

"ఒక్క నిముషం కూర్చో" అధికారం, ఆతృత ధ్వనించే కంఠంతో అన్నాడు అహోబిలరావు.

"నీ గురించి గుర్నాధం అంతా చెప్పాడు సీతా, నాకు చాలా జాలిగా ఉంది నీ మీద. మద్రాసు బదిలీ చేయిస్తే వెళ్తావా?" అన్నాడు.

"వద్దండీ ఏదో తప్పనిసరిగా ఈ ఉద్యోగం చేస్తున్నాను."

"అవునులే. నాకర్ధమైంది. నువ్వు చాలా మంచిదానివి. కష్టపడ్డవాళ్ళకే మరొకరి కష్టాలు అర్ధమవుతాయి. నేనూ కష్టాలు పడే పైకొచ్చాను. నీకో ప్రమోషన్ ఇవ్వాలని రికమెండ్ చేస్తాను" అన్నాడు అహోబలరావు. ఎక్కడలేని ధోరణి త్రోసుకు వచ్చిందతనికి.

"ఇంక వెళ్ళు" అన్నాడు గుర్నాధం.

కోప్పడ్డాడు అహోబలరావు. "ఏమిటయ్యా తమాషా? పిలిచింది నువ్వయితే వెళ్ళమని తొందరపెడతావేం? ఆ అమ్మాయిని ఆలోచించుకోని. నీ తొందరేమిటి మధ్య. నువ్వు కూర్చో సీతా."

"ఏమిటండీ ఇదంతా?" అంది విసుగునీ, కోపాన్నీ దాచుకోకుండా.

ఆ ప్రశ్న గుర్నాధాన్నే వేసినట్టు మాట తిప్పి "అలా అడుగు అతన్ని. గుర్నాధానికి లోకధర్మం తెలీదు. నీ కథ విన్నాక, అదీ నువ్వు పంపిన ఆ మాధవరావు ద్వారా విన్నాక నిన్నర్ధం చేసుకోవలసింది. అయినా కార్యశూరులు మాటలు విగుల్చుకోరులే."

"మళ్ళీ మాట్లాడితే నిన్ను చంపుతాను రాస్కెల్" అని గొంతు చించుకుని లేచాడూ గుర్నాధం.

కోపం తెచ్చుకోలేదు అహోబలరావు. విసుక్కోలేదు. చిరునవ్వుతో అతని రెండు చేతుల్నీ పట్టుకుని కుర్చీలోకి విసిరేశాడు. అంత మనిషి గుర్నాధం వ్రేళ్ళు తెగిన వృక్షంలాగా కూలిపోయాడు.

"పాపం డోసు ఎక్కువైందిలే" అన్నాడు సీతతో.

సీత వెళ్ళిపోబోతుందని గ్రహించాడల్లే ఉంది. ఆమె అటు కదలబోయేసరికి లేచి బాదం చెట్టు వేపు రెండడుగులు వేసి ఇంటికీ, గోడౌన్‌కీ మధ్య నిలబడ్డాడు.

"ఒక్కసారి జీవితం మంచితోవ పడితే మరల వెనక్కి రాలేం సీతా, నీకు పెళ్ళయిపోయి ఉంటే ఎక్కడో, ఏ ముసలి పీనుగుకో వంట చేసి పెడుతూ బ్రతికేదానివి. కాని నువ్వు అదృష్టవంతురాలివి. ఇప్పుడూ చూడు, రోజూ కొత్తగా తెల్లవారుతుంది. కొత్తగా చీకటి పడుతుంది"

"నేను రోజు గురించి ఆలోచించడం లేదు సార్. నిద్రగురించి ఆలోచించి నా దారి కడ్డువేస్తారా?"

అదో పెద్ద జోకులాగా నవ్వాడు.

"ఎంత గొప్ప నిజం చెప్పావు సీతా. ఇంత హ్యూమర్ నీలో ఉన్నా ఇన్నాళ్ళూ మనవాడు నిద్రపోతున్నాడంటే నాకు విచారంగా ఉంది. బ్రతుకు మీద సరైన అభిప్రాయాలు లేవు. బ్రతికే మార్గాలు తెలీవు. స్టుపిడ్‌కి."

ఏదో మరిచిపోయినట్టు హఠాత్తుగా చేతిలో ఉన్న గ్లాసు ఆమె చేతిలో ఉంచి వెనక్కి నడిచిపోయి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. సీసా ఎత్తి "గ్లాసు ఇలా తే" అన్నాడు. 'కీ' ఇచ్చిన యంత్రాన్ని శాసించినంత యథాలాపంగా.

సీత టేబుల్ మీద గ్లాసు ఉంచబోయింది. చెయ్యి పట్టుకున్నాడు. "చాలా లోకానుభవం ఉన్నదానివి. ఇంత చిన్న వయసులో ఇన్ని తెలివితేటలున్నందుకు నువ్వు నిజంగా పైకి వస్తావు. ఒకరోజు నువ్వు బాస్‌వయినా ఆశ్చర్యంలేదు. నాపై అధికారి చాలా రసికుడే. ఈసారి అతనితో వస్తాను" అన్నాడు కన్ను మలిపిస్తూ.

వొళ్ళు జలదరించింది సీతకి. దుఃఖం, ఆవేశం పెనవేసుకోగా రొట్టె కోసుకునేందుకు పెట్టిన కత్తిని ఒక్క ఉదుటున చేతిలోకి తీసుకుంది. ఆశ్చర్యపడలేదు అహోబలరావు. పిచ్చిక నోట కరుచుకున్న గడ్డిపోచను తప్పించినట్టు దాన్ని విసిరి అవతల పారేశాడు. కానీ ముఖం కోపంతో జేవురించినట్టు చేసుకుని, గొంతు వీలయినంత పెంచి, సీతని రెక్కలు విరిచి గుండెల మీదకి లాక్కుని అరవడం ప్రారంభించాడు.

"రాక్షసీ! నన్ను చంపాలనుకున్నావా? నువ్వెంతకైనా తగుదువు. అసలిదంతా ఆ స్కౌండ్రల్ పన్నిన కుట్ర. మీ ఇద్దరు కలిసి నా చేత త్రాగించి నన్ను హత్య చెయ్యాలనుకున్నారా? తన రహస్యాలు బయటపెడతానని గుర్నాధం తన ఉంపుడు కత్తె చేత త్రాగించి నన్ను హత్య చెయ్యాలనుకున్నారా? తన రహస్యాలు బయటపెడతానని గుర్నాధం తన ఉంపుడు కత్తె చేత నన్ను చంపిమాలనుకున్నాడు. మీ ఇద్దర్నీ అరెస్టు చేయిస్తాను. మీ అంతు తేలుస్తాను."

సీత అరుస్తున్నా చేతుల్లోంచి కదలకుండా పట్టుకునే ఒడుపు తెస్తోందతనికి. అయినా గొంతు తగ్గించలేదు. ఎప్పుడు తెలివొచ్చిందో గుర్నాధం ఆ కేకలకి ఆకులాగా రెపరెపలాడిపోయాడు. అహోబలరావు మాట పూర్తికాకుండా, కాళ్ళు పట్టుకుని "గట్టిగా అరవకండి. మీకు పుణ్యముంటుంది. నన్ను శిక్షించండి. కానీ నా చెల్లెల్ని మాత్రం కాపాడండి. మీకు దండం పెడతాను" అంటూ అతని కాళ్ళ దగ్గరే తల నేలకేసి బాదుకున్నాడు గుర్నాధం. త్రాగుడు మైకంలో మనస్సులో అనుకున్న భావానికి బలం వస్తుంది గావును. కంఠంలో ఉద్వేగం, భయం, వేదన ద్యోతకమయాయి. ఆ ఊపుకి నుదురు చితికి చిక్కని రక్తం అహోబలరావు కాలికి తగిలింది.

స్థంభీభూతురాలైంది సీత. జీవితంలో స్వార్ధాన్ని, దుర్మార్గాన్నీ, మోసాన్నీ మాత్రమే చూసిన సీత ఈ దృశ్యం గుండెను కదిలించివేసింది. కన్నీరు ధారలు కట్టాయి. తనకోసం నేలమీద పొర్లాడే వ్యక్తి మీద కృతజ్ఞతతో, దయతో ఆమె హృదయం ద్రవీభూతమైంది. కొందరు తమ జీవితం కోసం తనని బలిచేస్తే, ఇతను తనకోసం జీవితాన్ని పణంగా పెడుతున్నాడు. అలా జరగనివ్వకూడదు. ప్రపంచంలో ఈ మాత్రం మంచితనం ఉందన్న నమ్మకం తనకు వెయ్యి ఏనుగుల బలాన్నిచ్చింది. ఈ మాత్రం సానుభూతి చాలు. తనకి ఎవరి సహాయం అక్కరలేదు. ఒకసారి పాడైన జీవితం తనది. ఈసారి ఒక సహృదయుడి బ్రతుకు తెరువు నిలపడానికి మరొకడి కోరికకు 'ఎర' కాబోతోంది. అంతే తేడా.

తలెత్తి అహోబిలరావుని సూటిగా చూసింది.

కన్నీళ్ళ మధ్య నవ్వు తెర వచ్చింది సీతకి. నవ్వు క్రమంగా పెరిగి, విశాలమై, పక్కున నవ్వింది.

తుళ్ళిపడ్డాడు అహోబలరావు. తన కోరిక పైశాచిక వికటాట్టహాసం చేసినట్టనిపించింది.

ముఖం ఎత్తే ఓపికన్నా లేక, కాళ్ళ దగ్గరే నిద్రపోయాడు గుర్నాధం. యజమాని పెట్టే భోజనానికి ఎదురు చూసి నిరాశ చెంది నీరసంగా నిద్రపోయిన కుక్కలాగా.

సీత నవ్వు ముఖంలో ఆవేశంలేదు, ఉద్రేకం లేదు, ఆహ్వానం లేదు, విచిత్రం. ఈసారి తిరస్కారం కూడా లేదు. ఇప్పుడు భుజం మీద చెయ్యి వేస్తే ఎదురు చెప్తుందన్న సంశయం లేదు అతనికి.

దగ్గరికి వచ్చాడు. భుజం మీద చెయ్యి వేశాడు.

ఈసారి అతని చెయ్యి వణికింది.

గొంతు సవరించుకుంటూ 'ఇంటికి వెళ్ళమ్మా చెల్లీ' అన్నాడు.

నిర్ఘాంతపోయింది సీత. అదికూడా అతని పన్నాగంలో ఒక భాగమేనా అని చూసింది.

బిగ్గరగా ఆలోచించుకున్నట్టు అన్నాడు.

"తెలిసే చెప్తున్నానమ్మా. నేను దుర్మార్గుడినే. కానీ ఇవాళ గుర్నాధాన్ని చూశాక మనస్సు చెదిరిపోయింది. చెల్లెలి మీద ప్రేమ ఇలా ఉంటుంది కాబోలు. వెళ్ళమ్మా"

కళ్ళు తుడుచుకుంటూ వెనక్కి తిరిగింది సీత.

చల్లని గాలి తెర శరీరాన్ని రివ్వుమనిపించింది.

మంచివాళ్ళని భ్రమింపచేసే దుర్మార్గుల మధ్య ఓడిపోయి, దుర్మార్గులని చెప్పుకునే వాళ్ళలో మంచితనాన్ని జయించిన సీత సురక్షితంగా గుమ్మంలో అడుగు పెట్టింది.

జీవితంలో నాలుగోసారి ఓడిపోవడానికి సిద్దపడ్డ సీత, మానవ స్వభావాన్ని మొదటిసారిగా జయించి నిలబడింది.

ప్రపంచం తప్పించుకోవడానికి వీలులేకుండా ముసుగువేసినట్టున్న చీకటి ఒక మూలనుంచి మెల్లగా విడిపోతోంది.

బాదం చెట్టు వెనక కనిపించే పట్టెడు ఆకాశంలో తెల్లవారుతోంది.

(సమాప్తం)

Post your comments